

КРИСТИН ЮРУКОВА
ЗА СВЕТЛИНАТА И ЗА
МОРСКИТЕ КАМЪЧЕТА

chitanka.info

Всяко поемане на дъх е съдбовно, всяко вдишване е определено от историята, която трябва да осъществиш, историята, заради която си тук. Докато не я разкажеш на себе си и на другите, не можеш да излезеш от нея. Делата от живота ти са само стъпките, които оставяш из световната душа.

Вулканът на нищото се бе разтворил под краката на Елена и я обсипваше с прах и пепел. Както си плаваше върху кораба на ужаса, обвита с изпаренията на океана, давена от отровните му пари, посипана със сивата пепел, която вулканът изригваше, тя поглеждаше отново и отново надолу, с желанието да се самоизмъчва от гледката на нищото под краката си.

Но един ден погледът ѝ кривна встрани, бе привлечен от късче подреден свят в хаоса. Човек на брега извършваше отмерени и спокойни движения, напомнящи рибар, теглец мрежи към брега, за какъв рибар и за какви мрежи можеше да става дума в тези времена на потоп и то потоп от лава, когато светът вреше и кипеше като адов казан?

Тя изпита властно желание да прекоси всемира и да се озове до това човешко същество, за да разбере откъде бозае то покоя си.

Сред развилнелите фурии един човек ходеше бавно и равномерно, навеждаше се и се изправяше сякаш сееше, сякаш под краката му не се плискаше лава, а морски вълни, сякаш над главата му растяха ангелски крила, а не погребални бурени. Трябваше Мария, да, трябваше на часа да спре своя кораб, подгонен от ужаса, да слезе на брега и да види какво прави той.

Беше мъж на Христова възраст, полугол, с вид на воин и монах едновременно. Над голите му, остри като сухи клони рамене небосводът бе сияйно син и разширен като купол, сияйността на простора го обгръщаше като мантия. Зад тази сияйна мантия за него бяха невидими гмежта от съскащи омрази, плезеци се горгони, вулканични изблици на ада.

— Как се казвате?

— Как се казвам? Имам ли право на име? Аз съм един от всички. Никой, аз съм никой. Името би ме отделяло от камъните и пълзящата и жужаща твар по тях.

Отново се наведе, събираше камъчета по морския бряг. Бели, сини, розови.

— Какво правите? — попита го Елена сащисано.

— Играя си като времето — редя и пренареждам камъчетата.

— А защо ги трупате на грамада?

— Ще строя килия.

— Сега се шегувате. С тези малки камъчета? Ще ви трябва столетие може би да я построите.

— 10 години. Точно за 10 години вече построих една монашеска килия.

— Цели 10 години от живота си сте загубили за това?

— Най-щастливите 10 години от живота ми.

Воинът монах или зидарят с морски камъчета взе да разправя за себе си. Някога и той започнал да се разболява от гняв, страх и безпомощност, затова трябвало да захвърли тъмните чувства.

— Отхвърли съществуването на злото, когато злото е станало вездесъщо.

— Как?

— Мини напред, извън него. Продължи нататък към дърветата, скалите, водите. Слез на тяхното ниво, това е най-трудното. Щом злото е външният човешки свят, напусни го чрез сетивата си, свържи се с различния свят, света на чистите енергии. Ето част от него — погледни камъчетата, те светят, не ти ли става всичко по-ясно и по-чисто от това сияние? Те не крият нито омразата, нито любовта, те са само лъчисто пулсиране.

Някога бях много тъжен и гледах все надолу в краката си и взех че се спънах в едно камъче. Изругах го, беше ми причинило болка. Ритнах го, сетне го вдигнах. Камъчето бе полупрозрачно с перлен блясък, ошарено с лилави и сини нишки. Вдигнах го близо до очите си, на които всичко им бе далечно и неясно, просто имах нездрави очи, та погалих сините и лилави нишки и ето че те затуптяха под пръстите ми, бях готов да се закълна, че пулсираха и че бяха по-топли от останалата повърхност. Понечих да споделя откритието си с монаха отшелник, заселен на брега на морето. Дръпнах го за расото, той се обърна мълчаливо както винаги, аз продумах едно „Виж“, на което той отговори само с припламване в очите си, които имаха същия виолетов цвят като вените в камъка. „Намери си своето камъче, а?“ — засмя се той. А бе познавач на морските камъчета и миди. Бе се сдружил с тях преди мене, сам не помнеше откога обитаваше този бряг. Прекарваше

времето си да реди прекрасни разноцветни мозайки с фантастични животни и цветя по тях. Вечер ги разваляше. „Защо?“ — опитах се да го спра в разрушителния му пристъп след залез-слънце. „Денят вече свърши. Те принадлежаха на този ден. Нека отворят място за нови комбинации“ — отговаряше с усмивка, сякаш не можеше да продължи да реди мозайките си по безкрайните пясъци наоколо. Смятам, че причината беше друга — той не искаше да се обвързва емоционално с това, което беше сътворил. Както не искаше да се обвърже и с мене, смяташе ме за неимоверна опасност за личната му свобода. Част от тази му свобода бе пълната му незаинтересованост от собствената съдба и благополучие, тъкмо това му невероятно постижение — изкореняването на неизкоренимия егоизъм — накара душата ми да се обърне към него и да прилепне като дреха към неговата душа. Расото му бе подгизнало от морската вода, когато изсъхнеше от силното слънце, ставаше бяло, понеже се покриваше със солта, която избиваше навън, видът му бе безпризорен, изглеждаше като оглозгани късчета дърво, изхвърлени на брега, които кротко гниеха.

„Ще ти построя покрив над главата, монашеска килия“ — откъсна се един път изненадващо за самия мен от гърдите ми. И в този миг ми стана леко на гърдите, сякаш бях получил прозрение. „За какво ми е килия?“ — попита той. „Нали ние с тебе сме част от пейзажа, нищо повече, на пейзажа трябва ли му покрив над главата?“ „Да, но аз искам да приютя нещо, избрал съм тебе, това е важно за мене — да дам приют някому.“ „Добре, щом става дума за тебе, позволявам ти. Наистина, абсурдно е да строиш приют за рибите или чайките, съгласен съм, че все пак изборът ти е правилен — аз съм най-подходящият, затова да бъде приютен. Почвай!“

Бях намерил човека, за когото да се погрижа и с него — спокойствието си. От този момент не отделях очи от камъчетата. И те ме гледаха, напъхваха се в ръцете ми, бях бодър и неуморен като морските вълни, макар че гърбът ми пукаше от болка при всяко навеждане. Те блестяха в най-изумителни блясъци, когато ги навестявах с чувствата си, режеха ме с острите си ръбчета, за да ги забележа, някои от тях бяха като нокти на старицата земя, други бяха перли от огърлицата ѝ, скъсана от страстите на вятъра и слънцето. Във всички камъчета имаше нещо детско, да, това бяха усмихнати детски лица, с които можех да общувам щастливо. Навярно заради щастиято,

съвършеното ми окръглено щастие през тези 10 години личното ми време бе вървяло назад към детството и когато привърших градежа, се оказа, че се бях подмладил с 10 години. Но и друга невероятна промяна бе станала с мене — приемах вече злото за несъществуващо, понеже бе вече изцяло извън мислите ми и така бях станал напълно недосегаем за него. За да се захвана с нова килия, трябваше да издиря някой друг безпризорен божи човек. Благодарение на дарбата си да привличам хора в нужда и благодарение на безброя от хора в нужда, открих наскоро и нови свети хора, за които да се грижа. Сега строя не килия, а цял манастир. Когато бъде готов, навярно ще съм се върнал в младенческа възраст с това вървящо назад време и ще ми предстоят пак радостите на порастването.

Едно ми стана ясно — ако не се научим да съзерцаваме гледките извън нас и гледките вътре в нас, ще пропуснем това, за което сме родени. Ако не бе извършен първородният грях, хората нямаше да се щурат в търсене на прехрана, а щяха да се упражняват в сливане с белия свят, съзерцавайки го, проследявайки с отворените си сетива тънката и бавна нишка на случващото се.

Виж това камъче, прекоси ли слънчев лъч начупената му повърхност, лъчът се разпада на множество блясъци с различен цвят и интензивност. Ако просто наблюдаваме, без да се месим в божия ред, ние ще сме като това камъче, животът ни е нащърбил, само за да отразяваме посвоему светлината свише. Но не — ние не оставяме светлината да ни погали, да ни полира, да си поиграе с нас, все нещо шаваме и се кривим, колкото да развалим картината на чистотата и яснотата. Как мислиш — дали опиянението от шаването и мърдането е по-голямо от опиянението от поливането на ведрото светлина, изплискано от Божиите пръсти отгоре ни?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.